

Π

13578

357 Da

ΕΡΜΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ: Διά τὴν Ἑλλάδα ἐτησίως δρ. 6. — Διά τὸ Ἐξωτερικὸν ἐτησίως φράγκα χρ. 7.

ΕΤΟΣ Α΄

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πετράκη, ἀριθ. 33 (πλησίον Μητροπόλεως)

ΑΡΙΘ. 6.

2)

1906

1 Δεκεμβρίου 1897

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ταξιδιωτικαὶ σημειώσεις. (συνέχεια) ὑπὸ Ἄριτρον. — Ὁ Δολοφόνος (εἰκὼν), ὑπὸ Δ. Π. — Δὲν ἀπέθανε. ποίημα, ὑπὸ Μάρικας Πίπια. — Τὸ κακὸ συναπάντημα, (κωμικὸς μόνολογος) ὑπὸ Δίκ. — Κλαίεις-Γελᾷς ὑπὸ Ἀλ. Βραχνοῦ. — Ἄπο τῆς εἰκόνης τῆς ζωῆς (Στὴν ἀκρογιαλιά), Δ. Ταγκοπούλου. — Ἀνεύρεσις Μονιδρίου, ὑπὸ Π. Δ. Τσεκούρα. — Τὸ ἐρωτευμένο φεγγάρι, (ποίημα) Γ. Βαρθάκη. — Μανιάτικα ἔθιμα ὑπὸ Ι. Βαγαβίλου. — Ἡ Πέτρινη Καρδιά, ὑπὸ Μεγάδος. — Ἄλλο φόνσον Δωδὲ, ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἀρλατάν (μετὰ εἰκόνας) μετᾶφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ἡμερολόγιον τῶν φιλομούσων. — Γνώμαι καὶ σκέψεις. — Ἀλληλογραφία. — κτλ.

210 κωπες

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»
1897

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΗΧΕΛΗ ΚΑΙ ΠΕΤΑ

Εν Πάτραις

Απαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ ποτά. Ζῦθος ἐγγῶριος, Μοναχου καὶ Βιέννης, Ζυμπόν, εὐρωπαϊκοὶ τυροὶ. Κονιάχ, κτλ.

Ὁ ἐπὶ πεντατίαν σπουδάζας ἐν Παρισίοις καὶ Γερμανίᾳ ἰατρός κ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΣ

Δέχεται 8-9 π. μ. καὶ 2-4 μ. μ.

Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 6 - παρὰ τῆ πλατ. Ἐλευθερίας

ΨΕΚΑΣΤΗΡΕΣ VERMOREL

Γενικός ἀντιπρόσωπος καθ' ἅλην τὴν Ἑλλάδα

Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ "ΤΟ ΑΣΤΥ,"

ΑΝΔΡ. ΜΠΑΛΑΚΑΚΗ

Ἀθήναι - Πλατεία Ουνοίος

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ

ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑΣ Ι. ΣΤΡΑΝΗ

Εν Ζακύνθῳ

Κατασκευάζει διάφορα μεταξωτὰ μανδύλια, φορέματα, σεντόνια, σεντόνια, καὶ ἀνεφορῶν ὑφασμάτων πρὸς διακόσμην αἰθουσῶν, κατασκευάζονται καὶ ποδιές.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ "Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ" Α ΠΕΠΑΝΟΥ

Πλατεία Γεωργίου Α' Ἐν Πάτραις.

Καφές καθαρός

ΧΑΛΒΑΔΟΠΟΙΕΙΟΝ Ἐν Πάτραις

Ἀδελφῶν ΤΣΟΥΡΗ

Ὁδὸς Ρήγα Φεραίου πλησίον πλατείας Γεωργίου Α'

ΔΗΜ. καὶ ΠΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΪΟΥ ΠΑΝΤΟΠΩΛΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η "ΕΥΡΩΠΗ,"

Εν Ζακύνθῳ

ΣΠ. ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΥ

Καθαριότης δωματίων ἕκτακτος - Μαγειρικὴ οἰκιακὴ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΤΣΑΣ ΜΑΡΑΚΑΡΗ

Εν Καλύμιας

Κατασκευάζονται ὑποκάμισα, ἰσώδρακκα, νυκτικά, ἀναλαμβάνει προίκας κατ' ἀποκοπὴν καὶ ὅ, τι δῆποτε ἀναγόμενον εἰς τὸ εἶδος τῆς, ἐκτελεῖ μετὰ φιλοκαλίας, ἐπιτηδεϊότητος, ταχύτητος καὶ εὐφθηνίας ἐκτός συναγωνισμοῦ.

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΦΙΛΙΠΠ. ΣΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ

Εν Τριπόλει κάτωθι Ἀγίου Βασιλείου

Καπνὰ καὶ Σιγαρέτα ἕκτακτα

Διονύσιος Κουτσικόπουλος

Ἴατρος - χειρουργός

Εν Πάτραις

HOTEL NATIONAL
ANTOINE MANTROPODIS
ΖΑΝΤΕ (Grées)

ΕΠΙΠΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

Τὰ εὐθυνότερα καὶ στερεώτερα ἐπιπλα εὐρίσκοντα εἰς τοῦ φιλοπροόδου κ.

Ν. ΜΩΡΑΙΤΗ

Εν Ἀθήναις ὁδὸς Νεκίου 24

ΞΕΝΟΔΟΧΕΟΝ
ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Εν Πάτραις

Π. Κ. Δημακοπούλου

Καθ' ἰριότης - περιποιήσις - εὐφθηνία

Εἰς τοὺς μεταβαίνοντας εἰς Ἀργιστόλιον συνιστῶμεν θερμῶς τὸν περιποιητικώτατον κ.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΒΟΥΤΣΙΝΑΝ

Διευθυντὴν καλλίστου ξενοδοχείου μετ' ἐστιατορίου, εὐρωπαϊκώτατα κατηρτισμένου.

Ὅλοι εἰς τοῦ Σωτήρη

ΜΕΓΑ ΒΑΦΕΙΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΙ' ΑΤΜΟΥ
Κ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ - Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 17

Εν τῷ καταστήματι βαρύνται ἅπαντα τὰ ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, γαντῖα καὶ περὶ μετὰ φρεζαρίσματος ἀπαραμίλλου.

Κ. ΧΡΗΣΟΠΟΥΛΟΥ

Εὐρωδοξείον Ἐν Πάτραις

Εν τῆς παραλίης οὐλοκία Γαϊβίη

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ "Ο ΑΣΤΗΡ"

Ν. Ε. ΔΙΓΕΝΗ

Εν Ναυπλίῳ

Πλατεία Συντάγματος

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΑΠΩΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ

ἀδελφῶν Ν. ΦΙΛΙΩΤΗ

Τὸν καθαρώτερον καὶ ἀγιότερον σαπῶνα εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἀδελφῶν Φιλίωτη

Τιμαὶ μέτριαι - ποιότης ἕξοχος

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἄπασαι αἱ εὐρωπαϊκαὶ σκευασαὶ - ἰαματικά ὕδατα Εὐρωπαϊκὰ καὶ Ἑλληνικά.

Après un stage de trois ans dans les services de M Lanceraux Straus Potain, Pirard Protessesurs de Clinique de la Faculté de Paris.

LE DOCTEUR

G. A. DEMETRIUS

Vient d'arriver et donne des consultations chez lui tous les jours de 8-10 et de 2-5 1/2.

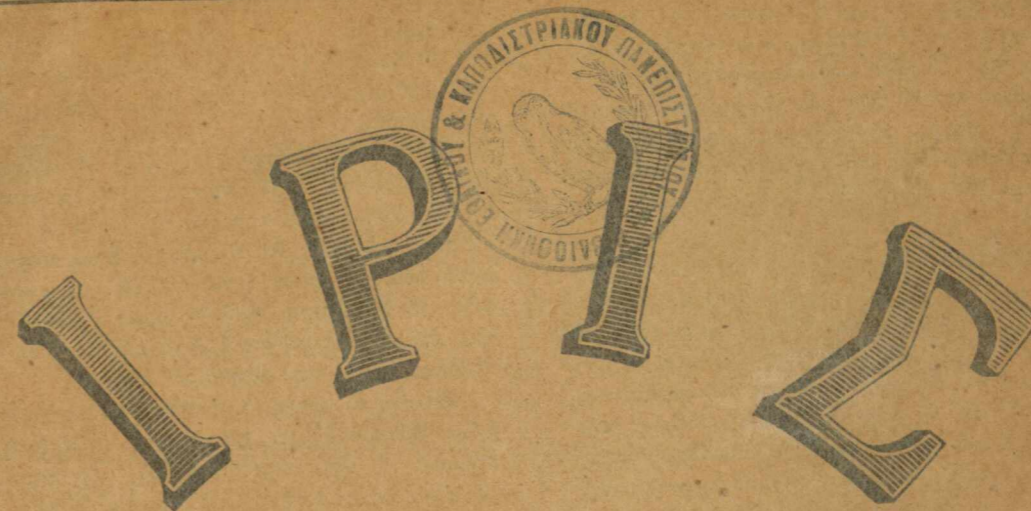
19 No Roe de la Métropole.

ΧΡΥΣΟΧΟΙΟΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΤΖΙΝΗ

Ὁδὸς Διόλου 170

Πώλουνται διάφορα κοσμήματα χρυσῶ καὶ ἀργυρῶ ὡς καὶ φροιάγια.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΤΟΣ Α'

1 Δεκεμβρίου 1897

ΑΡΙΘΜΟΣ 6

ΤΑΞΕΒΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Καὶ πρῶτον ἀνῆλθον εἰς Stanserhone, κείμενον 1900 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὅπως ἀνέλθῃ εἰς αὐτὸ μεταβαίνεις εἰς Stansstad πολὺν ἄρκετὰ πολυάνθρωπον χρησιμεύσαν ἀντὶ λιμένος, καὶ ἐμπόριου κέντρου μετὰ Stans καὶ Engelberg, ἐν ᾧ ὑπάρχει μονὴ Βενεδικτίνων κτισθεῖσα τὸ 1121 καὶ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Mons Angelorum. Ἐπὶ τῆς ὄχθης ὀρθοῦται τετράγωνος μὲ ἐπαλξίς ἥριπτομένους πύργος καλούμενος Schnitzthurn κτισθεὶς πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν κτηθεισῶν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καντονίων ἐλευθεριῶν. Ἀπὸ τοῦ πύργου τούτου παρετήρουν τὰς κινήσεις τῶν αὐστριακῶν μισθοφόρων, ἀπ' αὐτοῦ δὲ γενναίως ἀντίστησαν τὸ 1798 κατὰ τῶν Γάλλων ἐπιδρομῶν καὶ τῶν προσβολῶν τοῦ ἔθρικου στόλου.

Ἐκ Stansstad μετέβην διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ τραχιοδρόμου, μίση ὁδοῦ καταφύτου ἐξ ἀπιδῶν καὶ καρῶν εἰς Stans, πόλιν τὸ πρῶτον ἀναφερομένην κατὰ τὸ 1124 ἐν τινι ἐγγράφῳ φέροντι τὴν ὑπογραφήν Ἐρρίκου τοῦ Β'. Κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, τὸν ἐκράχυντα κατὰ τὰ μέσα τῆς II' ἔκχονταετηρίδος ἐγένετο τὸ δρμητήριον τῆς μεριδῶς τῶν Γιβελίνων, κατὰ δὲ τὴν ΙΔ' καὶ ΙΕ' ἐκατονταετηρίδα συνεδρίαζεν ἐν αὐτῇ ἡ Δίαιτα.

Τὰ ἐν ταύτῃ ἄξια θέας εἶναι ἡ ἀγορὰ, λαμπουσα ἐκ καθαριότητος, καὶ ὅπως ἀνόμοιος πρὸς τὴν βρομερὰν καὶ ἀκαθάρτον τῆς Λυκέρνης, ἡ ἐκκλησία κτισθεῖσα τὸ 1467, ὠραία κρήνη, ἧς ὑπέκειται τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑλβετοῦ ἥρωος Ἀρνόλδου Winkelried, ὅστις διὰ τῆς θυσίας τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἐξηγόρασε τὴν νίκην τῶν Ἑλβετῶν, καὶ ὠραῖος μαρμάρινος ἀνδρῖας ἰδρυθεὶς τὸ 1865, παριστῶν αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν διάτρητος ὑπὸ βελῶν στρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω ὅπως ἐνθαρρύνει τοὺς ὄπαδούς του ν' ἀντι-

στῶσι κατὰ τοῦ ἔθρικου νεανίας ὁ ἐπάγγελτος κάλλους κραδῶν τὸ ἀκόντιόν του, σπεύδει πρὸς τὸν θνήσκοντα ἥρωα.

Ἡ τοποθεσία τῆς Stansstad κείμενη πρὸς τὸν ποταμὸν Stanserhone, καὶ ὑπὸ πρῶτων λιμνῶν καὶ κήπων περιβαλλομένης, θελεῖ παντὶ ἐραστῇ τῆς φύσεως. Ἐκ Stans ἀνέρχεται διὰ τοῦ ὀδοντωτοῦ σιδηροδρόμου, κινουμένου δι' ἠλεκτρογόνου ὑδραυλικῆς δυνάμεως, καὶ ἔχοντος εἰς πολλὰ μέρη κλίσην 60 0/0. Ἡ σιδηροδρομικὴ αὕτη γοιμὴ εἰς τρία διαίρουμένη τμήματα, ἵσταται τὸ πρῶτον εἰς Kältli, εἰτα διερχομένη διὰ διώρυγος καὶ λίθινος γεφύρας, ἵσταται εἰς Blumalp, εἰς ὕψος 1211 μ. καὶ τέλος διὰ σήραγγος τινος φθάνει ἐπὶ τοῦ τελικοῦ σταθμοῦ εἰς ὕψος 1850 μ., ἐν ᾧ καὶ τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκ τοῦ ἐξώτου τοῦ ὁποῖου μεγαλοπρεπῆς καὶ καταπληκτικὸν παρίσταται εἰς τὸ ἕμμα τοῦ παρατηρητοῦ πανόραμα. Εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου ἀπόστασιν, μεταβαίνεις δι' ἡμαλωτάτης ὁδοῦ, εἰς τὴν κυρίως κορυφήν, ἐν ᾗ ὑπάρχει ἀνδρῶν πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἀναβατῶν. Πρὸς Βεροῦν τὸ ὄρος εἶναι ἀπόκρημον, κάτωθεν δὲ βλέπει τις τὸ Blumat, καὶ δεξιόθεν βαθεῖαν χαράδραν, τὴν Katzenloch ἐντός τῆς ὁποίας παμμέγισται καταπίπτουσι κατὰ τὴν ἀνοιξιν νεροστρώβιδες.

Ἐκπλήσσειται ὁ περιηγητὴς, σκεπτόμενος πῶς ἠδυνήθησαν ν' ἀναβιβάσωσι τὰ ὕλικά πρὸς κατασκευὴν τῶν ὠραίων καὶ λαμπρῶν τούτων ξενοδοχείων, ἀμιλλωμένων πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν εὐρωπαϊκῶν κατὰ τὴν διακόσμην καὶ τὴν τροφήν, καὶ ζητεῖ νὰ ὑπολογίσῃ ὅσα θὰ ἐδαπανήθησαν διὰ νὰ παράσχωσι τοῖς ἀναβάταις πᾶσαν εὐκολίαν καὶ ἀνάπαυσιν, ἀντὶ μικροῦ ἀναλόγως τιμήματος. Ἄλλ' οἱ Ἑλβετοὶ εἶναι ἄνθρωποι ἐνεργητικοί, γνωρίζοντες τὸ συμφέρον των, καὶ διὰ τῶν εὐκολιῶν καὶ ἀνεύσεων, ἧς παρέχουσι τοῖς ξένοις πλουτῶσιν, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ τοσαύτας μαγευτικὰς τοποθεσίας ἔχοντες, καταρθούμεν ν' ἀποδιώκωμεν αὐτοὺς, οὐδεμίαν πρέρχοντες ἡλιθιὴν καὶ

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Είναι ενάτη έσπερινή ώρα του Μαρτίου του έτους 1893 και πάντες οι κατοικοι του χωριού Β* κειμένου παρά μια των κλεισωρεϊών της ανατολικής και δυτικής Μάνης καθεύδουσιν, ίνα αρχαικώτερον είπωμεν, επ' άμφοτερον ου, παραδεδομένοι εις τας άγκάλας του άδαους οδονών Μορφέως. Έγώ χωμένος μέσα εις τα παλαιά και νέα χειμερινά ένδύματά μου και ίππεύων πλήρες άνθράκων πυραυνον κατατρέγω κυριολεκτικώς, όχι με τα δόντικ, αλλά με τα μάτια μίνν ευρωτιώσαν Λατινικήν μεθοσον του Δεφνέρου χάριν των μετ' όλίγον εξετάσεών μου εις το τόσον διαφημισθέν Λατινικόν θεμα. Νεκρική ήσυχία έκυριαρχει. Τα ώρολόγια των αλεκτρονίων δεν ειχον άκόμη αρχίση να κτυπώσι τας ώρας και οι σκύλοι την έσπεραν έκείνην κατ' εξαίρεσιν δεν έγαυγίζον. Ως γνωρίζετε, οι πετεινοί, οι σκύλοι και οι κανταδόροι είναι τα μόνα αποδεικτικά μέσα της ύπαρξεως ζωής εις τα χωρία κατά τας νύκτας. Είπον οι κανταδόροι, αν και αυτοι, αφ' ου χρόνου ή απέλειες δεν έχουσι πέρασιν ήραι ώθησαν επαισθητως. Οτε αίφνης, και παρ' έλπίδα άκόμη, άγρια βρυτονος φωνή έβροντορώνησε τα έξης. « Άρραθωνιάζεται ο Σαρπατης την Κρουσταλλω. » Τας λέξεις συνώδευσε πυροβολισμός άντιλαληθείς διαδοχικώς παρ' όλων των γύρω κατηλλήλων όρειών τοποθεσιών. Τα πάντα άμέσως επανέπεσον εις την προτέρην αιγήν. Μόνον ύλακαι σκύλων ήκούσθησαν από διαφόρων τού χωριου μερών, αλλά και αυτά ξεθυμασμένοι μία μικρά διαμαρτυρησις κατά των διαταραχθέντων την νυκτερινήν ειρήνην των. Κοιτώντων άσφαλίστερα, άνεσκαλευσα τους τοίχους και εξηκολούθησα legens et scribens γερούνδια και γερουνδία. Χαμένος κοπος και χαμένος καιρός!

Την επομένην δια να μη πολυλογώ έμαθα ότι ο κύρ Σαρπατης συνοδεύομενος υπό του συγγενους Τ. ένεχυρίασεν ή, επί το άπλοελληνικώτερον, έκατάρυσεν ή έμενάτισσε (όρα και Ψυχάρην), κατά τον άνω ριθίντα τρόπον την Κρουσταλλω, χωρίς αυτή να έχη είδησιν ή μάλλον διαθεσιν. Έξήτησα εξηγήσεις διότι καιτοι Λάκων ήγγόνου μέχρι τότε το έθιμον τουτο. Ίδου δέ τι έμαθον. Κόρην τινά προικοφόρον, ουχι όμως οικογενείας Νικλιάνων, ευπατριδών τουτέστιν, ως λέγονται εκεί οι ίσχυρας αρχαιας και πολυμελους οικογενείας άνθρωποι—ο πλούτος δεν παρέχει περγαμνηνήν ευγενείας—οικογενείας λοιπόν Φαμέγιου ή άχαμνομέρου, ως λέγονται οι άνίχυροι, οία άρνήται την χείρα Νικλιάνου τινός, δύναται ούτος να την άρραθωνίση κατ' αυτόν τον τρόπον. Ο άρραθών, έννοείται διαφημίζεται και πώς τις άπέχει να ζητήσει την ουτω μνηστευθείσαν, διότι έν άκαντία περιπτώσει ο τοιούτος εξεγειρεί άγριαν την έκδικησιν του προσβληθέντος άστε υτουά-ου μνηστήρος. Και επομένως ή προικοφόρος ή συγκατατίθεται ή αναγκάζεται και γίνεται σύζυγος του ξεπολύτου Νικλιάνου ή μένει άγαμος. Δύνεται, σπάνιον όμως, να τύχη και άλλος ίσχυροτέρας οικογενείας, άψηρών τον τοιούτον μνηστήρα να λάβη ταύτην σύζυγον, άλλ' αί συνέπειαι μεταξύ αυτού και του περιφρονηθέντος μνηστήρος πάντοτε είναι δυσάρεστοι.

Το έθιμον τουτο είναι σπανιώτατον. Έξέλιπε σχεδόν ως πάντα τα έθιμα της Μάνης έκλείπουσι το έν μετά το άλλον ή συμμιγνύμενα μετά ξένων, αποβαλλουσι την παρθενικήν μορφήν των. Σήμερον μόνον τας έπικληρούς δεν επιτρέπουσιν οι συγγενείς να λάβωσι ξένοι, μη συγγενείς, ως και αυτά ειτε θέλουσιν ειτε βιαζόμεναι λαμβάνουσιν ένα των συγγενών, τον χειρότερον πάντοτε, τουλάχιστον

στον οικονομικώς, σύζυγον' και τουτο ίνα μη ή περιουσία, κυρίως ή κτηματική μεταβιβασθή εις ξένους και ουτω σμικρυνθή ή συγγενική περιουσία.

Έκ Ναυπλίου

Ι. ΒΑΧΑΒΙΟΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ...

Να τή δική μου τή καρδιά, όπου πονει για σένα...
Και δός μου συ τή πέτρινη, άχ δός μου την έμένα...
Κι όταν αλλάξουμε καρδιάς τον πόνο μου θα νοιώσης,
Μα τή καρδιά που μου δώκες δεν θα την μαλακώσης.
Ναύπλιον.

ΜΙΓΑΣ ΝΑΥΠΑΙΕΥΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΛΑΤΑΝ

Μετάφρασις εκ του Γαλλικού

(Συνέχεια ύρα αριθ. 4)

Συγκεκινημένη και ώχρά ίστατο όρθία, στηριζομένη επί της έστίας.

— Η αδελφή μου άσθενεί... και ο Σαρλόν έφυγε προς αναζήτησιν ιατρού.

Η φωνή της Ζίας έτρεμεν έν μέσω των δακρύων της. Ο Δανζού εξήτησε να την καθουσαση. Έπρεπε να υπομείνη, τή έλεγε. Ίτως ή αδελφή της δεν ήτο τόσο σθερώς άσθενής.

Σοβαρώτατα μάλιστα... και εξ αίτίας μου, διότι ουτε αυτήν την φοράν με επέτρεψαν να μεταλάβω... Οτε σήμερον το πρωί με είδεν επιστρέφουσαν με την επιστολήν του ιερέως εις χείρας, ή Ναίς έμεινε ξερή.

Και ή Ζία συντετριμμένη εκ της εξομολογήσεως του αίσχους της, έκάθησε κλαιούσα, την κεφαλήν μεταξύ των χειρών, επί του θερμού παρά την έστίαν λιθίνου καθίσματος στηρίζουσα.

Ω! τί ζωή!... τί ήμέραι! Είναι δυνατόν, Θεέ μου! Ίδια ιστορία! άνέκραξε με παιδικόν ύρος, άπηληπισμένη.

— Όλον το χωριόν θα με δεικνύη με το δακτυλον. Έν τούτοις δεν έκαμα καμμίαν άσχημίαν, δεν είπα κανένα άσχημον λόγον... Ορκίζομαι εις την Άγίαν Εικόνα...

Διανοίγουσα μετά ζωηρότητος το περιστήθιον ή παίς έστυρεν εκ του στήθους της μικρόν φ υ λ α χ τ ο, το όποιον ήτπαζετο φρενητιώδως. Και ήγέρθη με ύρος άπηληπισμένον, και τους ώραιους της μέλαινας όφθαλμούς πλήρεις δακρύων:

— Όχι! ποτέ δεν έκαμα το κακόν! Μόνον έχω ένα δυστύχημα... Βλέπω πράγματα... Ω! πράγματα!... Είναι τρομερόν!... Αυτό με καταλαμβάνει όταν κλείω τα μάτια και όταν άκόμη τα έχω άνοικτά... πράγματα άπηγορευμένα, τα όποια με παρακολουθούσι, τα όποια με καίουν... Και δι' αυτό ο ίερεύς δεν μοι έδωκε την άδειαν να μεταλάβω!...

— Δυστυχισμένη μικρά... έψιθύρισεν ο Δανζού, τεταραχμένος διότι συνήντησεν έν τή έρημιά τοιαύτην ψυχική, οδύνην όμοιάζουσαν προς την ιδικήν του.

— Ναί! Βέβαια! Δυστυχισμένη μικρά... , μπορείτε να

το λέγετε... Τι ύποφέρω από δύο έτών... Έκκαμα το παν δια να βγάλω από τα μάτια μου τα φρικαλέα αυτά πράγματα. Τώρα όμως τελείωσε πλέον το αισθάνομαι. Δεν έλπίζω πλέον τίποτε. Και τα μάτια μου δεν θα εύρουν ήσυχίαν, παρά μόνον εις το βάθος της λίμνης του Βακαρές!

Έσταμάτησεν όπως άκούση φωνάς προερχομένης εκ της έξοχης.

— Έπιθυμείτε να επιστρέψετε πλησίον της αδελφής σας; ήρώτησεν ο Δανζού μετά γλυκύτητος. Η παίς δεν ήθελε, έφοβετο μη φθάση πρό του ιατρού και επανεύρη την αδελφήν της ήμειθανή.

— Άλλως τε... είπεν, ή Γιαγιά ήλθεν εκ Μονμαζούρ και ή Ναίς δεν είναι μονάχη.

Και ένφ, εξηγηρωμένη, ώμίλει, έπρόσεχεν εις τας φωνάς, αίτινες μακρόθεν ήκούοντο, και ότε έπαυσαν, έκάθησε πάλιν επί του λιθίνου καθίσματος, και συνεσταλμένη, φρικιώσα, έδιδεν άφελώς άπαντήσεις εις τον Δανζού, ο όποιος μετά γλυκύτητος, μετά τρυφερότητος ως ιατρός, ως πατήρ την ήρώτα.

— Όχι, έλεγεν, αυτά τα πράγματα δεν τα έφαντά.

στην μόνη μου. Μοι τα έδειξαν ήμέραν τινά, πρό καιρού, εις διαφόρους εικόνας χρωματιστάς...
— Ναί! αλλά, μικρά Ζία, αί εικόνες με τον καιρόν εξαλείφονται εκ της μνήμης. Και αφ' ου συ δεν τας ξαναειδες από τόσο καιρού... Πώς γίνεται και...;
— Α! ιδού ακριβώς διατι είμαι άμαρτωλή, διατι είμαι κατηραμένη... Ναί, με τον καιρόν τα πράγματα εξαλείφονται, άλλ' όταν πλησιάζουν να εξαλειφθούν, τότε έτι με λείπη και τα μάτια μου διψούν... και όπως ο ψασμένος τρέχει στη θύρα να πιη, ουτω και τα μάτια σου θέλουν να ξαναϊδούν, και τότε...
Και διακόπτουσα αποτόμως την σειράν...
— Μα! τί με κάμετε να λέγω, Θεέ μου!
Μήπως έτρελλαθην διότι είδα την Ναίδα εις τοιαύτην κατάσταση. Διότι επί τέλους έγώ δεν σας γνωρίζω...
— Διατι σας εξομολογούμαι όλα αυτά; αφ' ου έως τώρα κανένα δεν έκαμα λόγον, ουτε εις έκείνον τον Σαρλόν ποίος με άγαπά τόσο.
Ο Δανζού ένυψε προς αυτήν και άτενίζων την μικράν εξήτει να άποφύγη το βλέμμα του.

— Άκουσε Ζία. Με διηγείσαι την δυστυχίαν σου χωρίς να με γνωρίζης, με τόσην έμπιστοσύνην. Έχω και έγώ ίσως παρόμοιον με το ιδικόν σου δυστύχημα, μίαν κακήν εικόνα εις το βάθος της καρδιάς, και πάντοτε πρό των όφθαλμών μου, και από την όποιαν ζητώ με κάθε τρόπον να άπολυτρωθώ. Και δι' αυτό ήλθα τόσο μακράν, εις την Καμάργην, εις την έρημίαν, διχ να λησμονήσω. Και αφ' ουτο είμαι έδώ ξεύρεις τί με ώφέλησε περισσότερον; Κύτταξε εκεί επάνω επί της έστίας... έκείνα τα βιβλία. Είναι οι προβηγγιανοι ποιηταί σας. Σε είδα ένα πρωί να ξεφυλλίζης ένα. Διατι έρρυθρις; Αί ιστορίαί τας όποιας διηγούνται οι ποιηταί σας είναι ώραιόταται και καθαράί ως ο κλύφαλλος.
— Άνέγνωσες την Μιρέιλ;
— Όχι, κύριε Έρρικε. Η Ναίς άλλοτε μοι το άπηγόρευσεν. Έν τούτοις ένα βράδυ ότε ήμην εις την Καλύθην έν έν ο Σαρλόν ήτο εις τον έσπερινόν, το βιβλίον αυτό μοι έπεσε στο χέρι. Δεν ήννόησα πολύ, αλλά μια στιγμή ό,τι διαβαζα μοι έφάνη τόσον ώραιόν, ή σελις όλόκληρος μοι έφάνη σκοτεινή και εξ' αυτής είδον να λάμπει ένα άστέρι!....

Διεκόπη συγκεκινημένη. Ο Δανζού έμεινε επίσης άφωνος. Έπειτα μετά σοβαρότητος.
— Το άστέρι που είδες εις την Μιρέιλ εύρίσκειται εις όλους τους ποιητάς. Πρέπει να τους διαβάζης συχνά, ώ κόρη!... Θα γεμίσουν τα μάτια σου από φως και δεν θα μείνη θέσις διά...
Φωναί άπότομοι και κτυπήματα ίσχυρά εις την θύραν έκάλυψαν το τέλος της φράσεώς του.
— Τι ζητείτε; άνέκραξεν ο Δανζού.
Και πριν άνοιξη άκούσθη φωνή
— Προφυλαχθείτε... ο Ρωμανός εξέφυγε!....
Ο Ρωμανός αυτός, το φόβητρον της Καμάργης, περιδοξος κατά τας ταυρομαχίας, ήτο μικρός μέλας ταύρος, όστις εξέφυγε την πρωίαν. Ακριβώς δια την Κυριακήν υπήρχον ταυρομαχίαί και ο Ρωμανός ήτο εκ των πρώτων. Και δι' αυτό έτρεχον προς σύλληψιν του πανταχού και προς προειδοποίησιν των ανθρώπων.
Μόνος πεζή έν μέσω των ίππέων εις άνθρωπος φέρων μανδύαν με την δάδα εις την χείρα έλεγε με φωνήν έπι τακτικήν

— Σας ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἰς τὰς ἑξ ὥρας ἦτο ἐν μέσῳ τῆς ἐξοχῆς παρὰ τὴν μεγάλην λίμνην.

— Δι' ἐμὲ ὀμιλεῖτε ; κύρ Ἀρλατάν, ἠρώτησεν ὁ Δανζοῦ ἐξερχόμενος, καὶ ἀναγνωρίσας τὸν φύλακα τοῦ Βακαρές. Ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν ἦσαν ἐκεῖ.

— Ὁμιλοῦσα διὰ τὸν Ρωμανόν, φίλε, καὶ γιὰ σὰς ἐπίσης, ἐὰν ἐπιθυμεῖτε, διότι δὲν εἶθε τέσσαρα βήματα μακρὰν ἀπ' αὐτόν.

Διαβολὴ ! εἶπε γελῶν ὁ Δανζοῦ. Ἐπρέπε νὰ μὲ εἶδο ποίησετε. Ἄλλῃθεῖα, τὴν ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀκίνητον ἐκείνην μαύρην σκιὰν ἐν τῷ σκότει.

— Αὐτὴ ἡ ξανθοῦλα εἶναι γιὰ σὰς καλλίτερη συντροφιά ; ὑποθέτω, εἶπεν ὁ Ἀρλατάν, διακρίνων τὴν Ζία, ὡχροσάτην ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, μὲ τὴν ξανθὴν κόμην διακεχυμένην ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ εἰρωνευόμενος

— Ἐναγυρίσατε στὸ χωριό μας, εὐμορφο κοριτσάκι ! βλέπω, ἂν φοβεῖσθε τὸν Ρωμανόν ἕνεκ ἀπὸ τοῦ ἀνδρός μου θὰ σὰς παραλάβῃ εὐχαρίστως ἐπὶ τοῦ ἵππου του ἢ καὶ ἐγὼ ὑπὸ τὸν μανδύαν μου.

Ἡ Ζία τεταραχμμένη ἀπήντησε ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη κανενὸς ὅπως ἐπιστρέψῃ.

— Καλὰ, Καλὰ..... Καλὴν ἀντάμωση..... Καὶ μὲ προστατευτικὸν πρὸς τὴν μικρὰν μεϊδιάμα, χαιρετῶν δὲ καὶ τὸν Δανζοῦ

— Χαίρετε, κύριε Δανζοῦ, ἐὰν καμμιά ἡμέρα σὰς καταλάβῃ πυρετός, ἢ ἐὰν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν θησαυρόν μου, εἶμαι ἐντελὼς ἐς τὴν διάθεσιν σας.

Καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἵππων του ἀπεμκρύνθη. Μόνος μετὰ τῆς μικρᾶς ὁ Δανζοῦ ἐβάνη στενοχωρημένος. Καὶ ἐκείνη συγχρόνως ἔχασε τὴν πρώτην ἐμπιστοσύνην. Οἱ σκεπτικμοὶ τοῦ ἐλλεινοῦ Ἀρλατάν ἦσαν ἀναμφιβόλως ἡ αἰτία.

— Δὲν μὲ ἀρέσει αὐτός ὁ Ἀρλατάν, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ναΐδα, εἶπεν ὁ Δανζοῦ. Καὶ βλέπων τὴν Ζία ἀπεροφημένην εἰς σκέψεις, ἐνόμισεν ὅτι ὁ φόβος τοῦ Ρωμανοῦ τὴν ἀπησχόλει. Ἐπέμενε νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἡ νύξ ἦτο ἡρεμὸς καὶ ἀνεφελος, νύξ καθ' ἣν αἱ ἐλαχίσται σκιαὶ διακρίνονται, καὶ καθ' ἣν ὁ περιπατῶν ταρασσεται ἐκ τῆς συνοδευούσης αὐτόν σκιάς του ἢ ὅποια τῷ ἐμποεῖ ἐντύπωσιν ξένου ἀκολουθοῦντος αὐτόν.

Σιωπηλοὶ ἔβαινον ἐν μέσῳ τῆς νυκτός διακρίνοντας μακροθεν τὰς ἑσθὰς τοῦ Ἀρλατάν.

Ὁ Δανζοῦ ἠρώτησε πρῶτος

— Δὲν φοβεῖσαι μικρά ;

— Νὰ φοβηθῶ τὸν Ρωμανόν ; ὦ ! ὄχι !

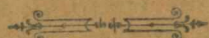
— Τότε ἄς μὴ βιαζόμεθα, καὶ ἀκουσον. Καὶ ἤρξατο ἀπαγγέλλων τοὺς ὠραιότερους στίχους τοῦ Ρωδιοῦ τοῦ Ὁθανέλ. Καὶ ἡ ἀρμονία τῶν στίχων, ἀντήχει καὶ ἀνήρχετο πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀναλάμπουσα ὡς χρυσαὶ ἀκτίνες.

— Θεέ μου ! τί ὠραία ποιήσεις ! ἐψυθίρισεν ἡ μικρὰ ἐν ἐκστάσει.

Ἐφθασαν πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Σαρλόν, ἐν μέσῳ τῆς λαμπρᾶς νυκτός, παρὰ τὴν λίμνην ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀντηνακλῶντο μυριάδες ἀστέρων.

— Καληνύκτα μικρὰ Ζία, εἶπεν ὁ Δανζοῦ. Ὅταν θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν Καλύβην θὰ ἀναγνώσωμεν καὶ πάλιν ποιήματα. Οἱ ποιητὰί θὰ μᾶς σώσουν.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὰ ἔθνη προάγονται ὅταν τιμωροῦν, καὶ εὐχὴ ὅταν συγχωροῦν.

ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ Ἔρως ὑψώνει ἢ ταπεινώνει τὴν ψυχὴν ἀναλόγως τοῦ προσώπου ὑπερ τὸν ἐμπέει.

Mme DE BEAUMONT

Ὁ Ἄδης διὰ τὰς γυναῖκας, αἵτινες εἶναι μόνον ὠραῖαι, εἶναι τὸ γῆρας.

EVREMONT

Ἡ γυνὴ εἶναι ἄνθος ἀναδίδον τὸ ἀρώμα του ὑπὸ σκιά μόνον.

LAMENAI

Ἄστατος ἀνὴρ καταστρέφῃ τὴν εἰρήνην τῆς κόρης.

BYRON

Ἡ ἀπιστία τῶν γυναικῶν θεραπεύεται διὰ τῆς ζηλοτυπίας.

LA BRUGÈRE

Ὁ οἶκτος εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, ἣν δίδει τις εἰς τοὺς ἐνόχους.

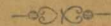
Γ. ΣΑΝΑΗ

Φιλία μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν συνδέεται πρὸ πάντων ὅταν ἀμόφτεροι εἶναι ἀπόμαχοι. Οἱ δυνάμενοι φέρει ὅπλα μαχονται.

VALBERT

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

Διὰν προτεχῶς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου τῶν Φιλοτέχνων» ἐπιμελεία τοῦ γεν γραμματέως κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου τὸ «Ἡμερολόγιον τῶν Φιλοτέχνων», δευτέρον ἤδη ἔτος. Οἱ διαπρεπέστεροι λόγιοι, οἱ οἱ κ.κ. Κλέων Ραγκοβῆς, Εἰρ. Ἀσάπιος, Τ. Ἀμπελάς, Στέφ. Μαρτζώκης, Θ. Φλογόγης, Π. Ἀξιώτης, Ἀνδρ. Δαλλαπόρτας, Α. Ροντήης, Ἄννα Σερούτου, Σεβαστὴ Καλλισπέρη κλπ. συνεργάζονται ἐν τῷ «Ἡμερολόγιῳ» τῶν Φιλοτέχνων ἐρέως.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Β. Πουλ. Σπάρτην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμαι — Μιγάδι Ναύπλιον Ἡ καρδιά σας εὐρέθη, σὰς τὴν στέλλομεν ἡ τῆς Ἰριδος καθέτι τὸ ταχυδρομεῖον δὲν δέχεται καρδίας ἐπὶ συστάσει — Ἀνδρ. Ἡλ. Ναύπλιον Περιμένομεν ἐπιστολὴν σας. — Δ. Βαφ. Ἄργος Ἀνυπομόμως ἀναμένομεν τὸ ὑποσχθέν. — Π. Δ. Τσ. Ἄδριτσαιναν Εὐχαριστοῦμεν, μὴ μᾶς λησμονεῖτε. — Μ. Κ. Ἰουμάλιαν Διατὶ δὲν μᾶς ἀπαντᾷται; — Ἀχ. Ριζ. Τάνταν Εὐχαριστοῦμεν — Σ. Δ. Β. Ζάκυνθον Ἀναμένομεν, τὸ ἐπισκεπτῆριον σας δὲν ἐβλήθη ὡς ἀπουσιάζοντος τοῦ εἰς ἂν διευθύνεται, εἰς τὸ ἐπόμενον ὁ Δαμνὸς γκίνης.

Ὁ πληρώνων τὴν συνδρομὴν του ὀφείλει νὰ ζητῇ ἐνυπόγραφον διπλότυπον ἀπόδειξιν τῆς Διευθύνσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν πληρωμὴν ληφθήσεται ὑπ' ὄψιν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ νὰ κτιστῶσιν ἐγκαίρως γνωστὴν τῇ Διευθύνσει πᾶσαν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου.